Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
ELEANOR SHARPSTON
prezentate la 6 iulie 2017 [1]

Cauza C-650/15 P

Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG),
SNF SAS
împotriva

Agenției Europene pentru Produse Chimice

„Recurs – Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 (Regulamentul REACH) – Substanțe care prezintă motive de îngrijorare deosebită – Întocmirea unei liste de substanțe identificate în vederea unei eventuale includeri în anexa XIV (lista substanțelor care fac obiectul autorizării) – Decizie de identificare a acrilamidei drept substanță care îndeplinește criteriile de includere pe listă – Articolul 2 alineatul (8) litera (b) – Excepțare – Noțiunea «intermediar» – Obligația de motivare – Principiul proporționalității”

1. Prezentele concluzii sunt formulate într-un recurs împotriva Hotărârii Tribunalului din 25 septembrie 2015, PPG și SNF/ECHA [2] (denumită în continuare „hotărârea atacată”). În această hotărâre, Tribunalul a respins acțiunea introdusă de Polyelectrolyte Producers Group GEIE (denumită în continuare „PPG”) și de SNF SAS (denumită în continuare „SNF”) prin care se urmărea anularea deciziei Agenției Europene pentru Produse Chimice (denumită în continuare „ECHA” sau „agenția”) (ED/68/2009) care identifica acrilamida (EC nr. 201-173-7) drept substanță care prezintă motive de îngrijorare deosebită („substance of very high concern”, denumită în continuare „SVHC”) care îndeplinește criteriile prevăzute la articolul 57 din Regulamentul REACH [3] și care introducea acrilamida în lista substanțelor candidate pentru o eventuală includere în anexa XIV la acest regulament (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

2. Recursul oferă Curții posibilitatea de a interpreta articolul 2 alineatul (8) litera (b) din Regulamentul REACH, care exceptează de la titlul VII din acest regulament intermediarii izolați la locul de producere și intermediarii izolați transportați. Acest titlu se referă la SVHC-uri și stabilește normele și procedurile aplicabile, în primul rând, în ceea ce privește identificarea acestor substanțe și eventuala lor includere în lista substanțelor care fac obiectul autorizării și, în al doilea rând, în ceea ce privește autorizarea lor, odată ce sunt incluse în această listă. O astfel de analiză va impune Curții să definească noțiunea „intermediar” și să stabilească dacă utilizările intermediare ale substanțelor trebuie să fie luate în considerare atunci când se identifică o SVHC.

1 Limba originală: engleza.

2 T-268/10 RENV, EU:T:2015:698.

3 Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 793/93 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1488/94 al Comisiei, precum și a Directivei 76/769/CEE a Consiliului și a Directivelor 91/155/CEE, 93/67/CEE, 93/105/CE și 2000/21/CE ale Comisiei (JO 2006, L 396, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 60, p. 3). Versiunea Regulamentului REACH relevantă pentru situația de fapt din procedura principală este cea modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 552/2009 al Comisiei din 22 iunie 2009 (JO 2009, L 164, p. 7) și această versiune este cea pe care o vom reproduce mai jos.

Regulamentul REACH

3. Scopul Regulamentului REACH este de a asigura un nivel ridicat de protecție a sănătății umane și a mediului. Acesta include promovarea unor metode alternative pentru evaluarea pericolelor pe care le prezintă substanțele, precum și libera circulație a acestora pe piața internă, asigurând totodată sporirea competitivității și a inovației [4].

4. Considerentul (12) prevede că obiectivul Regulamentului REACH este „de a încuraja și, în anumite cazuri, de a asigura substituirea, în cele din urmă, a [SVHC-urilor] cu substanțe sau tehnologii mai puțin periculoase, în cazurile în care există alternative adecvate din punct de vedere economic și fezabile din punct de vedere tehnic”.

5. Considerentul (22) subliniază că dispozițiile privind autorizarea „ar trebui să asigure buna funcționare a pieței interne, garantând totodată controlul adecvat al riscurilor legate de [SVHC-uri]”.

6. Potrivit considerentului (41), „[d]in motive de accesibilitate și în virtutea naturii lor speciale, ar trebui să se stabilească cerințe specifice de înregistrare pentru intermediari”.

7. Articolul 2 stabilește excepțările de la domeniul de aplicare al Regulamentului REACH. Articolul 2 alineatul (1) litera (c) prevede că regulamentul nu se aplică intermediarilor neizolați. Articolul 2 alineatul (8) prevede că „[i]ntermediarii izolați la locul de producție sau intermediarii transportați sunt exceptați de la:

(a) capitolul 1 al titlului II, cu excepția articolelor 8 și 9 și

(b) titlul VII”.

8. Articolul 3 cuprinde următoarele definiții:

„1. prin «substanță» se înțelege un element chimic și compușii acestuia în stare naturală sau obținuți prin orice proces de producție, inclusiv orice aditiv necesar pentru păstrarea stabilității și orice impuritate care derivă din procesul utilizat, cu excepția oricărui solvent care poate fi separat fără a influența stabilitatea substanței sau fără a-i schimba compoziția;

[…]

15. prin «intermediar» se înțelege o substanță care este produsă în vederea unei transformări chimice și consumată sau utilizată în cadrul acesteia, în scopul transformării într-o altă substanță (denumită în continuare «sinteză»):

    (a) prin «intermediar neizolat» se înțelege o substanță care, în cursul sintezei, nu este scoasă în mod intenționat din echipamentul în care are loc sinteza (cu excepția prelevării de probe). Asemenea echipamente includ vasul de reacție, echipamentele auxiliare ale acestuia și orice echipamente prin care trece (trec) substanța (substanțele) în cursul unui proces continuu sau discontinuu, precum și conductele prin care are loc transferul de la un vas de reacție la altul în vederea efectuării următoarei etape a reacției, dar exclud cuvele sau alte recipiente în care este (sunt) depozitată (depozitate) substanța (substanțele) după producere;

4 Considerentul (1) și articolul 1.

(b) prin «intermediar izolat la locul de producere» se înțelege o substanță care nu îndeplinește criteriile care definesc un intermediar neizolat și în cazul căreia producerea substanței și sinteza unei (unor) alte (altor) substanțe din acest intermediar se desfășoară în același loc, fiind efectuate de către una sau mai multe persoane juridice;

(c) prin «intermediar izolat transportat» se înțelege un intermediar care nu îndeplinește criteriile unor intermediari neizolați și care este transportat între diferite locuri (instalații) sau furnizat către alte locuri (instalații);

16. prin «loc de producere» se înțelege un amplasament unic pe care, în cazul în care una sau mai multe substanțe sunt produse de mai mulți producători, anumite infrastructuri și utilaje sunt utilizate în comun;

[…]”

9. Titlul VII se referă la procedura de autorizare. Potrivit articolului 55, scopul acestui titlu este „de a asigura buna funcționare a pieței interne, precum și de a garanta totodată că riscurile care decurg din utilizarea [SVHC-lor] sunt controlate corespunzător și că aceste substanțe sunt substituite progresiv cu substanțe sau tehnologii alternative adecvate, în cazul în care acestea sunt fezabile din punct de vedere economic și tehnic”. Articolul 56 alineatul (1) litera (a) stabilește principiul general potrivit căruia producătorii, importatorii sau utilizatorii din aval nu pot să introducă pe piață o substanță care a fost inclusă în anexa XIV (intitulată „Lista substanțelor care fac obiectul autorizării”) în vederea utilizării sau să o utilizeze ei înșiși, cu excepția situației în care utilizările substanței respective au fost autorizate.

10. Potrivit articolului 57, substanțele care pot fi incluse în anexa XIV sunt următoarele:

„(a) substanțele care îndeplinesc criteriile de clasificare ca și cancerigene, categoria 1 sau 2, în conformitate cu Directiva 67/548/CEE[5];

(b) substanțele care îndeplinesc criteriile de clasificare ca mutagene, categoria 1 sau 2, în conformitate cu Directiva 67/548/CEE;

(c) substanțele care îndeplinesc criteriile de clasificare ca toxice pentru reproducere, categoria 1 sau 2, în conformitate cu Directiva 67/548/CEE;

(d) substanțele care sunt persistente, bioacumulative și toxice, în conformitate cu criteriile formulate în anexa XIII la prezentul regulament;

(e) substanțele care sunt foarte persistente și foarte bioacumulative, în conformitate cu criteriile formulate în anexa XIII la prezentul regulament;

(f) substanțele, cum ar fi cele care afectează sistemul endocrin sau cele care au proprietăți persistente, bioacumulative și toxice sau foarte persistente și foarte bioacumulative, care nu îndeplinesc criteriile menționate la litera (d) sau (e), pentru care există dovezi științifice ale unor probabile efecte grave asupra sănătății umane și a mediului, care suscită un nivel de îngrijorare echivalent cu cel pentru alte substanțe enumerate la literele (a)-(e) și care sunt identificate individual, de la caz la caz, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 59.”

5 Directiva Consiliului din 27 iunie 1967 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la clasificarea, ambalarea și etichetarea substanțelor periculoase (JO 1967, L 196, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 1, p. 23). Această directivă a fost între timp abrogată prin Regulamentul (CE) nr. 1272/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 privind clasificarea, etichetarea și ambalarea substanțelor și a amestecurilor, de modificare și de abrogare a Directivelor 67/548/CEE și 1999/45/CE, precum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1907/2006 (JO 2008, L 353, p. 1).

11. Articolul 59 alineatele (2)-(10) stabilește procedura pentru identificarea substanțelor care îndeplinesc criteriile menționate la articolul 57 și pentru întocmirea unei liste a substanțelor candidate la o eventuală includere în anexa XIV:

„(2) Comisia [Europeană] poate să solicite Agenției să întocmească un dosar în conformitate cu punctele relevante din anexa XV pentru substanțele care îndeplinesc, în opinia sa, criteriile formulate la articolul 57. Dosarul poate să se limiteze, după caz, la o trimitere la o intrare din partea 3 din anexa VI la Regulamentul (CE) nr. 1272/2008. Agenția pune acest dosar la dispoziția statelor membre.

(3) Orice Stat Membru poate să întocmească un dosar în conformitate cu anexa XV pentru substanțele care, în opinia sa, îndeplinesc criteriile formulate la articolul 57 și să îl transmită Agenției. Dosarul poate să se limiteze, după caz, la o trimitere la o intrare din partea 3 din anexa VI la Regulamentul (CE) nr. 1272/2008. Agenția pune acest dosar la dispoziția statelor membre în termen de 30 de zile de la primire.

(4) Agenția publică pe pagina sa de internet un anunț prin care se notifică întocmirea unui dosar pentru o substanță în conformitate cu anexa XV. Agenția invită toate părțile interesate să își prezinte Agenției observațiile în termenul specificat.

(5) În termen de 60 de zile de la transmitere, celelalte state membre sau Agenția pot prezenta observații cu privire la identificarea substanței din dosarul transmis Agenției în raport cu criteriile formulate la articolul 57.

(6) În cazul în care Agenția nu primește sau nu prezintă nicio observație, aceasta include substanța pe lista menționată la alineatul (1). Agenția poate să includă această substanță în recomandările pe care le formulează în conformitate cu articolul 58 alineatul (3).

(7) Atunci când se prezintă sau se primesc observații, Agenția transmite dosarul Comitetului statelor membre în termen de 15 zile de la încheierea perioadei de 60 de zile menționate la alineatul (5).

(8) În cazul în care, în termen de 30 de zile de la transmitere, Comitetul statelor membre ajunge la un acord unanim cu privire la identificare, Agenția include substanța în lista menționată la alineatul (1). Agenția poate să includă substanța respectivă în recomandările pe care le face în conformitate cu articolul 58 alineatul (3).

(9) În cazul în care Comitetul statelor membre nu ajunge la un acord unanim, Comisia elaborează un proiect de propunere privind identificarea substanței, în termen de trei luni de la primirea avizului Comitetului statelor membre. Decizia finală privind identificarea substanței se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 133 alineatul (3).

(10) Agenția publică și actualizează lista menționată la alineatul (1) pe pagina sa de internet, de îndată ce s-a adoptat o decizie privind includerea unei substanțe.”

Istoricul cauzei

Decizia în litigiu

12. PPG este un grup european de interes economic care reprezintă interesele societăților producătoare sau importatoare de polielectroliți, de poliacrilamidă sau de alți polimeri care conțin acrilamidă. SNF este una dintre societățile sale membre.

13. Acrilamida este o substanță monomer utilizată pentru a forma poliacrilamida prin polimerizare [6]. Poliacrilamida este cel mai frecvent utilizată în tratarea apei, în industria hârtiei, în industria minieră, în industria petrolieră, în agricultură, ca aditiv pentru produsele textile, precum și în sectoarele produselor cosmetice și de îngrijire personală.

14. La 25 august 2009, Regatul Țărilor de Jos a transmis ECHA un dosar referitor la identificarea acrilamidei drept substanță cancerigenă și mutagenă care îndeplinește criteriile formulate la articolul 57 literele (a) și (b) din Regulamentul REACH, în scopul introducerii acestei substanțe în lista substanțelor candidate la o eventuală includere în anexa XIV la acest regulament (denumită în continuare „lista substanțelor candidate”). La 31 august 2009, ECHA a publicat pe pagina sa de internet un anunț prin care invita părțile interesate să își prezinte observațiile cu privire la acest dosar. Aceasta a invitat de asemenea autoritățile competente ale celorlalte state membre să prezinte observații cu privire la această chestiune.

15. La 27 noiembrie 2009, Comitetul statelor membre, căruia i-a fost transmis dosarul în temeiul articolului 59 alineatul (7) din Regulamentul REACH, a aprobat în mod unanim identificarea acrilamidei drept SVHC, deoarece aceasta îndeplinea criteriile formulate la articolul 57 literele (a) și (b) din acest regulament.

16. La 22 decembrie 2009, directorul executiv al ECHA a adoptat decizia în litigiu. La 30 martie 2010, ECHA a publicat lista substanțelor candidate, care includea acrilamida.

Procedura în fața Tribunalului și a Curții

17. Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 10 iunie 2010, PPG și SNF au introdus o acțiune în anularea deciziei în litigiu.

18. Prin Ordonanța din 21 septembrie 2011, PPG și SNF/ECHA [7], Tribunalul a respins acțiunea ca inadmisibilă.

19. Prin Hotărârea din 26 septembrie 2013, PPG și SNF/ECHA [8], Curtea a anulat ordonanța menționată, a trimis cauza Tribunalului spre rejudecare și a decis că cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

Hotărârea atacată

20. În urma hotărârii Curții, Tribunalul a respins obiecția de inadmisibilitate ridicată de ECHA și a examinat fondul cauzei [9].

21. Prin intermediul primului motiv, PPG și SNF au susținut că decizia în cauză încălca articolul 2 alineatul (8) litera (b) și articolul 59 din Regulamentul REACH. Acestea au susținut că acrilamida reprezintă un intermediar exceptat de la identificarea drept SVHC în temeiul articolului 59. Tribunalul a respins acest argument. Acesta a apreciat că, potrivit definiției noțiunii de intermediar, prevăzută la articolul 3 alineatul (15), clasificarea unei substanțe drept intermediar depinde de obiectivul urmărit prin producerea și prin utilizarea ei. Faptul că o substanță are, într-un anumit caz, statutul de intermediar nu înseamnă că aceasta trebuie să fie exceptată de la procedura de identificare prevăzută la articolul 59.

6 Potrivit bazei de date terminologice multilingve privind produsele chimice a ECHA, polimerizarea reprezintă formarea polimerilor prin adunarea moleculelor mai simple (monomer).

7 T-268/10, EU:T:2011:508.

8 C-625/11 P, EU:C:2013:594.

9 Analiza Tribunalului în ceea ce privește chestiunea admisibilității este prezentată la punctele 29-61 din hotărârea atacată.

22. Prin intermediul celui de al doilea motiv, PPG și SNF au susținut că ECHA a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a acceptat faptul că nu toate utilizările acrilamidei sunt de natură intermediară. Tribunalul a constatat că ECHA dispune de o largă putere de apreciere în ceea ce privește evaluarea situațiilor de fapt de mare complexitate științifică și tehnică. Dosarul întocmit de Regatul Țărilor de Jos în conformitate cu anexa XV la Regulamentul REACH indica faptul că 99 % din acrilamida din Uniune era utilizată ca intermediar în producerea de poliacrilamide pentru mai multe aplicații, că existau și alte utilizări ale acrilamidei, ca agent în produse de etanșeizare și pentru pregătirea la locul de producere a unor geluri de poliacrilamidă, și că nu se putea concluziona că toate utilizările acrilamidei menționate de Regatul Țărilor de Jos în dosarul său erau de natură intermediară.

23. În ceea ce privește al treilea motiv (pretinsa încălcare a principiului proporționalității), Tribunalul a constatat că (i) omisiunea de a acționa, (ii) adoptarea restricțiilor în temeiul titlului VIII din Regulamentul REACH și (iii) legislația privind protecția lucrătorilor nu puteau fi considerate măsuri adecvate și/sau mai puțin constrângătoare comparativ cu identificarea acrilamidei drept SVHC.

24. Prin intermediul celui de al patrulea motiv, PPG și SNF au susținut că ECHA a încălcat principiul egalității de tratament prin tratamentul mai puțin favorabil acordat acrilamidei decât cel acordat altor substanțe aflate într-o situație identică, dar care nu fuseseră identificate drept SVHC-uri. Tribunalul a constatat că, în temeiul articolului 59 alineatele (2) și (3), Comisia și statele membre erau cele care alegeau substanțele care trebuiau să fie incluse în anexa XIV. ECHA nu putea, fără a-și depăși competențele, să procedeze la identificarea unei substanțe în absența unui dosar pregătit de un stat membru sau solicitat de Comisie. Rezultă că, prin identificarea acrilamidei drept SVHC, iar nu a altor substanțe pretins comparabile, ECHA nu a încălcat principiul egalității de tratament. Nu mai era necesară nicio altă motivare în acest sens.

25. Prin urmare, în Hotărârea din 25 septembrie 2015, Tribunalul a respins în întregime acțiunea.

Recursul în fața Curții și concluziile părților

26. Printr-un recurs depus la grefa Curții la 4 decembrie 2015, PPG și SNF solicită Curții anularea hotărârii atacate, pronunțarea unei hotărâri definitive și anularea deciziei în litigiu sau, în subsidiar, trimiterea cauzei Tribunalului spre rejudecare. Acestea solicită de asemenea Curții obligarea ECHA la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii, inclusiv a cheltuielilor de judecată aferente procedurii desfășurate în fața Tribunalului.

27. PPG și SNF invocă șase motive de recurs, care pot fi sintetizate după cum urmează. Primul motiv de recurs este întemeiat pe o eroare de drept săvârșită în interpretarea definiției noțiunii „intermediar” prevăzute la articolul 3 punctul 15 din Regulamentul REACH. Al doilea motiv de recurs se întemeiază pe încălcarea de către Tribunal a obligației de motivare, în măsura în care acesta nu a analizat argumentul potrivit căruia articolul 2 alineatul (8) litera (b) exceptează în totalitate de la titlul VII intermediarii izolați la locul de producție și intermediarii izolați transportați. Prin intermediul celui de al treilea motiv de recurs se reproșează Tribunalului faptul că a săvârșit o eroare de drept atunci când a constatat că intermediarii nu sunt exceptați de la articolul 59 din Regulamentul REACH. Al patrulea motiv este întemeiat pe o eroare de drept săvârșită de Tribunal atunci când acesta a constatat că ECHA nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin omisiunea de a lua în considerare informațiile cuprinse în anexa XV. Prin intermediul celui de al cincilea motiv de recurs se denunță o eroare săvârșită în aprecierea proporționalității deciziei în litigiu. Al șaselea motiv este întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, în măsura în care Tribunalul nu a analizat măsurile mai puțin constrângătoare propuse de PPG și de SNF.

28. ECHA solicită Curții să respingă recursul ca fiind neîntemeiat, să confirme hotărârea atacată și să oblige PPG și SNF la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii, inclusiv a cheltuielilor de judecată aferente procedurii desfășurate în fața Tribunalului. Comisia Europeană solicită Curții să respingă motivele de recurs. Țările de Jos sprijină ECHA în recursul formulat.

29. PPG și SNF, ECHA și Comisia Europeană au prezentat observații orale în ședința din 11 ianuarie 2017.

Observații introductive

30. Acest recurs privește în esență domeniul de aplicare al exceptării intermediarilor izolați de la procedura de autorizare a SVHC-urilor prevăzută de titlul VII din Regulamentul REACH.

31. Regulamentul REACH instituie un sistem integrat de control al substanțelor chimice, care include înregistrarea, evaluarea, precum și autorizarea [10]. Potrivit propunerii de regulament a Comisiei, (i) înregistrarea „[obligă] industria să obțină informații pertinente cu privire la substanțele pe care le produce și să exploateze aceste informații pentru a asigura o gestionare sigură a substanțelor menționate”; (ii) evaluarea „permite să se verifice că industria își respectă obligațiile […]”; (iii) autorizarea privește SVHC-urile ale căror „riscuri legate de utilizare […] vor fi examinate și, în cazul în care acestea sunt gestionate în mod adecvat sau [ale căror] avantaje socioeconomice sunt mai importante decât riscurile [în cazul în care] nu există substanțe sau tehnologii de înlocuire ca altă soluție convenabilă, utilizările vor face obiectul unei autorizări” și (iv) restricțiile oferă „o plasă de siguranță care permite gestionarea riscurilor care nu au fost acoperite în mod adecvat de alte dispoziții din sistemul REACH” [11].

32. Regulamentul REACH se bazează pe principiul precauției astfel cum este consacrat la articolul 191 TFUE [12]. În conformitate cu acest principiu și în vederea asigurării unui nivel suficient de ridicat de protecție a sănătății umane și a mediului, ar trebui să se acorde o atenție specială SVHC-urilor [13].

33. Titlul VII din Regulamentul REACH stabilește procedura de autorizare a SVHC-urilor.

34. Prima etapă constă în identificarea SVHC-urilor în conformitate cu articolul 57. SVHC-urile sunt acele substanțe enumerate fie la articolul 57 literele (a)-(e), din cauza proprietăților lor cancerigene, mutagene sau toxice pentru reproducere sau din cauza faptului că sunt persistente, bioacumulative și toxice sau foarte persistente și foarte bioacumulative, fie la articolul 57 litera (f), care include toate celelalte substanțe „pentru care există dovezi științifice ale unor probabile efecte grave asupra sănătății umane și a mediului, care suscită un nivel de îngrijorare echivalent cu cel pentru alte substanțe enumerate la literele (a)-(e)” [14].

35. Articolul 59 stabilește procedura de identificare a acestor substanțe.

36. În primul rând, un dosar în conformitate cu anexa XV este întocmit de un stat membru sau de ECHA (în acest din urmă caz, la solicitarea Comisiei). Acest dosar trebuie să cuprindă identitatea substanței în cauză, justificarea calificării propuse a substanței în cauză, informații privind utilizările disponibile și expunerea, precum și informații referitoare la substanțele și la tehnologiile alternative.

10 Hotărârea din 10 septembrie 2015, FCD și FMB (C-106/14, EU:C:2015:576, punctul 32).

11 Propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice și de modificare a Directivei 1999/45/CE și a Regulamentului(CE) [privind poluanții organici persistenți], COM(2003) 644 final, p. 12 (denumită în continuare „propunerea de regulament a Comisiei ”).

12 Articolul 1 alineatul (3) din Regulamentul REACH.

13 Considerentul (69) al Regulamentului REACH.

14 Hotărârea din 10 septembrie 2015, FCD și FMB (C-106/14, EU:C:2015:576, punctul 35).

ECHA pune acest dosar la dispoziția statelor membre [15]. În al doilea rând, ECHA publică pe pagina sa de internet un anunț prin care se notifică întocmirea unui dosar pentru o substanță în conformitate cu anexa XV și invită toate părțile interesate să își prezinte observațiile în termenul specificat [16]. În cazul în care nu există observații, a treia etapă o constituie includerea substanței pe lista substanțelor candidate, în temeiul articolului 59 alineatul (6). Atunci când ECHA primește observații, aceasta trebuie să transmită dosarul Comitetului statelor membre. ECHA va include ulterior substanța în lista substanțelor candidate numai după ce acest comitet a ajuns la un acord unanim sau numai după ce Comisia a elaborat un proiect de propunere, iar decizia finală privind identificarea substanței a fost adoptată în conformitate cu procedura comitetului menționată la articolul 133 alineatul (3) [17].

37. Din articolul 59 alineatul (1) din Regulamentul REACH reiese clar că obiectivul primei etape îl constituie identificarea SVHC-urilor și întocmirea unei liste a substanțelor candidate la o eventuală includere în anexa XIV.

38. A doua etapă a procedurii constă în includerea anumitor substanțe candidate în anexa XIV, intitulată „Lista substanțelor care fac obiectul autorizării”. În primul rând, ECHA emite recomandări cu privire la includerea SVHC-urilor prioritare în anexa XIV [18]. Ulterior, pe baza recomandării ECHA, Comisia poate decide să includă o substanță de pe lista substanțelor candidate în lista substanțelor care fac obiectul autorizării în conformitate cu anexa XIV. Această decizie este adoptată în conformitate cu procedura menționată la articolul 5a alineatele (1)-(4) și la articolul 7 din Decizia 1999/468/CE [19]. Decizia trebuie să specifice pentru fiecare substanță identitatea acesteia, proprietatea intrinsecă sau proprietățile intrinseci ale substanței care au justificat identificarea acesteia în temeiul articolului 57, orice dispoziții tranzitorii care s-ar putea aplica, termenele de revizuire pentru anumite utilizări (după caz), precum și orice utilizări sau categorii de utilizări exceptate, după caz, de la obligația autorizării, alături de eventualele condiții de aplicare a unor astfel de excepții [20].

39. A treia etapă a procedurii de autorizare constă în acordarea autorizațiilor pentru substanțele incluse în anexa XIV. Cererile de autorizare se adresează ECHA de către producător (producători), de către importator (importatori) sau de către utilizatorul (utilizatorii) din aval ai substanței [21]. Comisia este cea care adoptă deciziile de autorizare, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64.

40. SVHC-urile care au fost incluse în anexa XIV nu pot fi introduse pe piață în vederea utilizării sau să fie utilizate de producători, de importatori sau de utilizatorii din aval, cu excepția cazului în care au fost autorizate sau se încadrează în anumite categorii limitate prevăzute în regulament [22]. Cu toate acestea, medicamentele, produsele alimentare sau hrana pentru animale, precum și intermediarii izolați la locul de producție și intermediarii transportați sunt exceptați de la titlul VII, în temeiul articolului 2 alineatele (5) și (8) din Regulamentul REACH.

41. În centrul acestui recurs se află interacțiunea dintre prima etapă a procedurii de identificare, prezentată la punctele 35-37 de mai sus, și exceptarea de la autorizare a intermediarilor izolați, prevăzută la articolul 2 alineatul (8) litera (b) din Regulamentul REACH.

15 Articolul 59 alineatele (2) și (3) și anexa XV la Regulamentul REACH. În termen de 60 de zile de la transmiterea dosarului, celelalte state membre sau ECHA pot prezenta observații cu privire la identificarea substanței [articolul59 alineatul (5)].

16 Articolul 59 alineatul (4) din Regulamentul REACH.

17 Articolul 59 alineatele (7)-(9) din Regulamentul REACH.

18 Articolul 58 alineatul (3) din Regulamentul REACH.

19 Decizia Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei (JO 1999, L 184, p. 23, Ediție specială, 01/vol. 2, p. 159). A se vedea articolul 58 alineatul (1) și articolul 133 alineatul (4) din Regulamentul REACH. Articolul 5a din Decizia 1999/468/CE a fost introdus prin Decizia 2006/512 a Consiliului din 17 iulie 2006 de modificare a Deciziei 1999/468/CE de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei (JO 2006, L 200, p. 11, Ediție specială 01/vol. 6, p. 163)

20 Articolul 58 alineatele (1) și (2) din Regulamentul REACH.

21 Articolul 62 din Regulamentul REACH.

22 A se vedea articolul 56 alineatul (1) literele (b)-(e) și articolul 56 alineatele (2)-(5) din Regulamentul REACH.

42. În acest context vom examina acum prezentul recurs. Dintre cele șase motive de recurs, considerăm că primul și cel de al treilea motiv trebuie examinate mai întâi, deoarece acestea se referă la domeniul de aplicare al exceptării intermediarilor de la titlul VII din Regulamentul REACH.

Primul motiv de recurs: eroare de drept săvârșită în interpretarea definiției noțiunii „intermediari”

Rezumatul punctelor relevante din hotărârea atacată

43. Tribunalul a constatat că faptul că o substanță poate avea statutul de intermediar nu înseamnă că este exceptată de la identificarea drept substanță care prezintă motive de îngrijorare deosebită, în urma procedurii prevăzute la articolul 59 din Regulamentul REACH [23].

44. Tribunalul a examinat utilizările acrilamidei ca agent de etanșeizare prin polimerizare și pentru pregătirea unor geluri de electroforeză pe bază de poliacrilamidă. În ceea ce privește funcția de agent de etanșeizare, Tribunalul a constatat că utilizarea acrilamidei nu este o utilizare intermediară, ci mai degrabă o utilizare finală a substanței [24]. Secțiunile 2 și 4 din „definiția intermediarilor astfel cum a fost convenită de Comisie, de statele membre și de ECHA la 4 mai 2010” [25] confirmă această concluzie [26]. În ceea ce privește fabricarea unor geluri de electroforeză pe bază de poliacrilamidă, intenția care stă la baza preparării de mulaje, care este una dintre etapele protocolului electroforezei, nu este de a produce o poliacrilamidă ca atare, ci de a separa moleculele într-un mod analitic prin electroforeză [27]. În orice caz, faptul că toate cele trei dosare de înregistrare a acrilamidei în baza de date ECHA identifică acrilamida drept intermediar nu înseamnă că această substanță a fost utilizată exclusiv ca intermediar [28].

45. Tribunalul a subliniat că, în temeiul Regulamentului REACH, o substanță este definită prin proprietățile sale intrinseci, în timp ce noțiunea de intermediar este definită prin prisma obiectivului urmărit prin producerea și prin utilizarea unei substanțe [29]. Prin urmare, faptul că o substanță poate avea statutul de intermediar nu înseamnă că este exceptată de la identificarea drept substanță care prezintă motive de îngrijorare deosebită, în urma procedurii prevăzute la articolul 59 din Regulamentul REACH [30].

Argumentația părților

46. Prin intermediul primului motiv de recurs, PPG și SNF susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în interpretarea definiției noțiunii „intermediar” astfel cum este prevăzută la articolul 3 punctul 15 din Regulamentul REACH. Acest motiv de recurs cuprinde trei aspecte.

47. În primul rând, PPG și SNF susțin că interpretarea dată de Tribunal intermediarilor este contrară formulării clare a dispozițiilor privind intermediarii prevăzute în Regulamentul REACH. Acrilamida corespunde definiției intermediarilor întrucât este produsă în vederea unei reacții chimice și este consumată în cadrul unei astfel de reacții în scopul de a fi transformată în poliacrilamidă. Prin

23 Punctul 66 din hotărârea atacată.

24 Punctul 54 din hotărârea atacată.

25 Apendicele 4 la Orientările ECHA privind intermediarii, 2010, ECHA-2010-G-17-EN (denumite în continuare „orientările ECHA privind intermediarii”).

26 Punctul 55 din hotărârea atacată.

27 Punctul 58 din hotărârea atacată.

28 Punctul 59 din hotărârea atacată.

29 Punctele 66 și 67 din hotărârea atacată.

30 Punctul 66 din hotărârea atacată.

urmare, utilizarea sa în scopul de a forma poliacrilamida, care este utilizată apoi ca agent de etanșeizare sau pentru pregătirea unor geluri de electroforeză, nu trebuie să fie exclusă din această definiție. Utilizarea finală a substanței sintetizate sau procesul chimic ulterior sintezei nu este relevant pentru definirea intermediarilor.

48. În al doilea rând, interpretarea noțiunii de intermediari reținută de Tribunal este contrară scopului dispozițiilor privind intermediarii ale Regulamentului REACH. Intermediarii reprezintă o categorie specifică de substanțe care formează obiectul exceptărilor prevăzute la articolul 2 alineatul (8) din Regulamentul REACH deoarece nu prezintă același nivel de risc precum substanțele la care există o expunere semnificativă.

49. În al treilea rând, PPG și SNF susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când s-a întemeiat pe apendicele 4 din Orientările ECHA privind intermediarii pentru a susține interpretarea pe care a dat-o definiției noțiunii „intermediar”.

50. ECHA răspunde că definiția noțiunii „intermediar” trebuie să fie interpretată în sens strict deoarece aceasta constituie punctul de plecare al exceptării acestor substanțe de la aplicarea anumitor dispoziții din Regulamentul REACH. Pentru ca o substanță să se califice drept intermediar în sensul articolului 3 punctul 15, principalul scop al transformării acestei substanțe trebuie să fie acela de a contribui la structura unei alte substanțe a cărei producere se urmărește. În plus, intermediarii sunt supuși unor cerințe de înregistrare mai puțin stricte atunci când sunt utilizați în condiții strict controlate la un „loc de producere”, astfel cum acesta este definit la articolul 3 punctul 16. Prin urmare, atunci când o substanță este folosită pentru o anumită utilizare finală, în locul în care această utilizare finală se presupune că are loc (de exemplu utilizarea acrilamidei în etanșeizare), această utilizare nu este intermediară. În plus, Tribunalul a utilizat doar Orientările ECHA privind intermediarii pentru a-și susține concluziile.

51. În opinia Comisiei, simplul fapt că o substanță este transformată într-o altă substanță nu este suficient pentru a o clasifica drept intermediar. Fără a sugera faptul că există un criteriu subiectiv, Comisia susține că scopul producerii și utilizarea substanței, precum și obiectivul procesului chimic trebuie să fie luate în considerare atunci când se evaluează dacă această substanță se califică drept intermediar. Aceasta adaugă faptul că utilizarea unei substanțe ca intermediar este lipsită de relevanță în raport cu identificarea sa drept SVHC în temeiul articolului 59 din Regulamentul REACH. În plus, afirmațiile PPG și SNF referitoare la utilizarea de către Tribunal a Orientărilor ECHA sunt incorecte.

Apreciere

52. În esență, primul motiv de recurs ridică problema definiției noțiunii „intermediari” în sensul Regulamentului REACH și a raportului dintre această noțiune și noțiunea „substanțe”.

53. Noțiunea „substanță” reprezintă conceptul principal utilizat pentru a defini domeniul de aplicare al Regulamentului REACH. Considerentul (1) precizează că obiectivele regulamentului sunt acelea de a asigura „un nivel ridicat de protecție a sănătății umane și a mediului, precum și libera circulație a substanțelor […], îmbunătățind totodată competitivitatea și inovația”. Atât nivelul ridicat de protecție a sănătății umane, cât și funcționarea eficientă a pieței interne a substanțelor trebuie realizate prin apropierea dispozițiilor legislative privind substanțele [31]. Esența definiției noțiunii „substanță” prevăzute la articolul 3 punctul 1 („un element chimic și compușii acestuia în stare naturală sau obținuți prin orice proces de producție”) a rămas neschimbată încă de la textele anterioare care au fost modificate

31 Considerentele (2) și (3).

sau abrogate prin acest regulament [32] și de la prima directivă privind substanțele periculoase [33]. Această definiție reprezintă „piatra de temelie a Regulamentului REACH, deoarece substanțele formează obiectul principal al dispozițiilor Regulamentului REACH” [34]. Mai mult, definițiile majorității noțiunilor din Regulamentul REACH, cum ar fi noțiunile „polimer”, „monomer” și „intermediar”, se bazează în mod direct pe noțiunea „substanță”.

54. Atunci când se consideră că o substanță este considerată că prezintă motive de îngrijorare deosebită, ceea ce înseamnă că este deosebit de periculoasă din cauza proprietăților sale intrinseci, aceasta poate fi inclusă în anexa XIV la Regulamentul REACH, intitulată „Lista substanțelor care fac obiectul autorizării”, în conformitate cu procedura descrisă la punctele 33-38 de mai sus. Identificarea SVHC-urilor în sensul articolului 57 nu se referă la utilizările prevăzute ale substanțelor, ci doar la proprietățile lor intrinseci.

55. Noțiunea „intermediar” este definită la articolul 3 punctul 15. Din modul de redactare a acestei dispoziții reiese clar că un intermediar este (i) o substanță, (ii) care este produsă în vederea unei transformări chimice, (iii) care este consumată sau utilizată în cadrul acestei transformări, (iv) în scopul transformării într-o altă substanță. În ceea ce privește intermediarii izolați, precum acrilamida în cazul de față, se aplică o condiție suplimentară înainte ca substanța să se clasifice drept intermediar potrivit Regulamentului REACH: procedura trebuie să se desfășoare într-un „loc de producere”, astfel cum este definit la articolul 3 punctul 16, în caz contrar substanța trebuind să fie transportată între diferite „locuri (instalații)” sau furnizată către alte „locuri (instalații)”. *Ratio legis* în acest caz este de a evita riscurile pentru sănătatea umană și pentru mediu prin asigurarea faptului că intermediarii sunt utilizați numai în condiții controlate.

56. Diferența dintre noțiunea de substanță și noțiunea de intermediar constă în faptul că cel din urmă este produs în vederea unei transformări chimice și este utilizat în scopul creării unei alte substanțe. Această din urmă definiție cuprinde atât (i) scopul producerii unor substanțe intermediare, precum și al consumului sau al utilizării acestora, și anume transformarea chimică, *cât și* (ii) scopul transformării chimice în sine, ceea ce reprezintă crearea unei alte substanțe. În ceea ce privește intermediarii izolați, definiția acestora cuprinde și noțiunea „locul de producere”.

57. Examinarea care trebuie efectuată în acest caz comportă două aspecte: (i) dacă există sau nu există o substanță și (ii) dacă scopul și condițiile producerii, ale utilizării și ale transformării chimice ale respectivei substanțe corespund sau nu corespund cu cele ale definiției noțiunii de intermediar în sensul Regulamentului REACH. După cum au convenit PPG și SNF în cadrul ședinței, punctul de plecare al analizei trebuie să fie noțiunea „substanță”. În primul rând, substanța trebuie identificată și, în al doilea rând, trebuie analizate modalitățile în care este utilizată pentru a verifica dacă aceasta corespunde definiției noțiunii „intermediar”. Vom folosi aici un silogism: toți intermediarii presupun utilizări de substanțe, dar numai anumite utilizări de substanțe constituie intermediari; prin urmare, o substanță poate avea atât utilizări intermediare, cât și utilizări care nu sunt intermediare.

58. Din cele de mai sus rezultă că definiția noțiunilor de intermediari adoptată de Regulamentul REACH are la bază obiectivul urmărit prin producerea și prin utilizarea substanței în cauză. Acest lucru se reflectă atât în textul regulamentului, cât și în scopul acestuia.

32 Articolul 1 alineatul (3) litera (a) din Directiva 76/769/CEE a Consiliului din 27 iulie 1976 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre referitoare la restricțiile privind introducerea pe piață și utilizarea anumitor substanțe și preparate periculoase (JO 1976, L 262, p. 201, Ediție specială, 13/vol. 3, p. 133); articolul 2 litera (a) din Regulamentul (CEE) nr. 793/93 al Consiliului din 23 martie 1993 privind evaluarea și controlul riscurilor prezentate de substanțele existente (JO 1993, L 84, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 197); articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 1999/45/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 mai 1999 din 31martie 1999 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre referitoare la clasificarea, ambalarea și etichetarea preparatelor periculoase (JO 1999, L 200, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 28, p. 15).

33 Articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 67/548/CEE.

34 Documentul de lucru al serviciilor Comisiei, Raportul general privind REACH, SWD(2013) 25 final, p. 17.

59. Astfel, textul articolului 3 punctul 15 definește noțiunea „intermediar” utilizând expresiile „produsă în vederea” și „în scopul”. Scopul dispozițiilor privind intermediarii în cadrul procedurii de autorizare este acela de a excepta anumite *utilizări* specifice de substanțe de la cerința de autorizare în vederea concentrării asupra utilizărilor care prezintă cel mai mare risc [35]. Acest scop trebuie să fie interpretat în conformitate cu obiectivul general al Regulamentului REACH și al procedurii de autorizare, și anume controlul riscurilor prezentate de SVHC-uri în contextul asigurării unui nivel ridicat de protecție a sănătății umane și a mediului [36].

60. Prin urmare, considerăm că Tribunalul a constatat în mod întemeiat, la punctul 67 din hotărârea atacată, că Regulamentul REACH definește un intermediar „prin prisma obiectivului urmărit prin producerea și prin utilizarea unei substanțe”. Această abordare este în concordanță atât cu formularea, cât și cu scopul acestui regulament.

61. PPG și SNF susțin de asemenea că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a calificat utilizarea acrilamidei în etanșeizare și pentru producerea de geluri de electroforeză drept utilizări finale, iar nu intermediare, ale acrilamidei.

62. Raționamentul Tribunalului referitor la aplicările de etanșeizare și la prepararea unor geluri de electroforeză (punctele 54-58 din hotărârea atacată) se opune naturii intermediare a acestor utilizări. Acest raționament se bazează pe argumentul că scopul principal al transformării chimice nu este de a produce o poliacrilamidă, ci funcția de etanșeizare sau separarea moleculelor într-un mod analitic prin electroforeză.

63. Astfel cum interpretăm noi hotărârea atacată, Tribunalul nu a extins domeniul de aplicare al definiției prevăzute la articolul 3 punctul 15 și nici nu a introdus lipsa unei utilizări finale a substanței sintetizate drept criteriu suplimentar în definirea noțiunii de intermediari, așa cum susțin PPG și SNF. Dimpotrivă, Tribunalul a aplicat textual definiția noțiunii de intermediari, având în vedere obiectivul urmărit prin producerea și prin utilizarea unei substanțe. Într-adevăr, după cum a subliniat în mod întemeiat Tribunalul, scopul utilizării acrilamidei în aceste două cazuri nu este de a produce o poliacrilamidă, ci etanșeizarea sau electroforeza. Prin urmare, Tribunalul a constatat faptul că aceste două utilizări nu erau utilizări intermediare, ci utilizări finale.

64. Este adevărat că unele variații terminologice utilizate în hotărârea atacată, cum ar fi utilizarea noțiunilor „intenție”, „scopul urmărit” sau „obiectivul urmărit”, ar putea conduce la opinia că Tribunalul a încercat să introducă un element subiectiv al evaluării intenției în definiția noțiunii „intermediari”. Cu toate acestea, considerăm că o interpretare globală a punctelor în litigiu arată că nu acesta este cazul. Prin urmare, prezența ocazională a acestor noțiuni nu invalidează raționamentul Tribunalului.

65. Aspectul dacă aplicările de etanșeizare și pregătirea unor geluri de electroforeză reprezintă sau nu reprezintă utilizări ale acrilamidei și, în caz afirmativ, *ce fel de utilizări* este o chestiune de fapt. Dintr-un anumit punct de vedere, recurentele solicită în acest caz Curții să ajungă la diferite constatări de fapt. Cu toate acestea, în lipsa unei denaturări a faptelor (care nu este susținută), constatările de fapt ale Tribunalului nu pot fi contestate în cadrul recursului. Chiar dacă s-ar adopta

35 A se vedea în acest sens propunerea de regulament a Comisiei, p. 33.

36 Articolele 1 și 55 din Regulamentul REACH.

punctul de vedere – mai favorabil pentru recurente – potrivit căruia acestea urmăresc mai degrabă să conteste calificarea juridică a acestor fapte efectuată de Tribunal și consecințele juridice care au fost stabilite de Tribunal pe baza acestora, rezultă din analiza pe care tocmai am prezentat-o că apreciem că Tribunalul a aplicat corespunzător dispozițiile legale [37].

66. Prin urmare, respingem argumentele invocate de PPG și de SNF.

67. În ceea ce privește trimiterea efectuată la punctul 55 din hotărârea atacată la apendicele 4 din Orientările ECHA privind intermediarii, PPG și SNF susțin că Tribunalul ar fi trebuit să aprecieze în mod independent importanța juridică a acestui document și că acesta se întemeiază pe secțiuni care sunt irelevante pentru prezenta cauză.

68. Considerăm că acest argument trebuie respins. În opinia noastră, interpretarea de către Tribunal a noțiunii de intermediari este corectă, iar faptul că acesta invocă un extras din Orientările ECHA privind intermediarii pentru a-și susține concluziile referitoare la utilizarea acrilamidei în etanșeizare nu are consecințe în ceea ce privește dispozitivul hotărârii atacate. Așadar, acest aspect nu poate justifica anularea hotărârii [38].

69. Prin urmare, respingem acest argument și primul motiv de recurs.

Al treilea motiv de recurs: eroare de drept săvârșită în interpretarea exceptării intermediarilor de la aplicarea articolului 59 din Regulamentul REACH

Rezumatul punctelor relevante din hotărârea atacată

70. Tribunalul a hotărât că acrilamida, definită ca „substanță” în temeiul articolului 3 punctul 1 din Regulamentul REACH, poate face obiectul procedurii de identificare prevăzute la articolul 59 [39]. Chiar dacă articolul 2 alineatul (8) litera (b) din acest regulament exceptează de la titlul VII intermediarii izolați la locul de producere și intermediarii transportați, faptul că o substanță poate avea statutul de intermediar nu înseamnă că aceasta este exceptată de la procedura de identificare [40]. Faptul că dosarul transmis de Țările de Jos privind identificarea acrilamidei drept substanță cancerigenă și mutagenă se referă doar la exemple care utilizează această substanță ca intermediar nu este relevant pentru a identifica această substanță drept SVHC care îndeplinește criteriile menționate la articolul 57. Acest fapt ar putea totuși să devină relevant ulterior, în cadrul procedurii de autorizare [41].

Argumentația părților

71. Prin intermediul celui de al treilea motiv de recurs, PPG și SNF susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a interpretat exceptarea intermediarilor de la titlul VII din Regulamentul REACH care se referă la autorizare. Acest motiv de recurs cuprinde trei aspecte.

37 Tribunalul este singurul competent, pe de o parte, să constate faptele, cu excepția cazului în care inexactitatea materială a constatărilor sale ar rezulta din înscrisurile din dosar care i-au fost prezentate, și, pe de altă parte, să aprecieze aceste fapte. Odată ce Tribunalul a constatat sau a apreciat faptele, Curtea este competentă, în temeiul articolului 256 TFUE, să exercite un control asupra calificării juridice a acestor fapte și asupra consecințelor juridice care au fost stabilite de Tribunal pe baza acestora (a se vedea Hotărârea din 1 iunie 1994, Comisia/Brazzelli Lualdi și alții, C-136/92 P, EU:C:1994:211, punctele 48 și 49, și Hotărârea din 19 iulie 2012, Alliance One International și Standard Commercial Tobacco/Comisia și Comisia/Alliance One International și alții, C-628/10 P și C-14/11 P, EU:C:2012:479, punctul 84).

38 A se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2004, Comisia/CAS Succhi di Frutta (C-496/99 P, EU:C:2004:236, punctul 68 și jurisprudența citată).

39 Punctul 65 din hotărârea atacată.

40 Punctele 66 și 67 din hotărârea atacată.

41 Punctul 69 din hotărârea atacată.

72. În primul rând, PPG și SNF susțin că concluzia Tribunalului potrivit căreia intermediarii nu sunt exceptați de la articolul 59 este contrară intenției clare a legiuitorului și formulării explicite a articolului 2 alineatul (8) litera (b), care exclude în totalitate intermediarii de la titlul VII.

73. În al doilea rând, acestea susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în interpretarea articolului 59, întrucât trimiterea generală la noțiunea „substanțe” care figurează în acest articol nu se poate opune aplicării exceptărilor specifice ale intermediarilor. Având în vedere că Tribunalul a recunoscut că intermediarii nu fac obiectul autorizării, acesta ar fi săvârșit o eroare de drept prin faptul că nu a concluzionat, ca urmare a acestui fapt, că nici utilizările intermediare nu fac obiectul articolului 59. În plus, aspectul dacă o substanță beneficiază de o exceptare de la anumite dispoziții trebuie să fie verificat înainte, nu după ce aceste dispoziții îi sunt aplicate. Recurentele susțin de asemenea că procedura prevăzută la articolul 59 nu vizează doar identificarea substanțelor care prezintă proprietățile enumerate la articolul 57, ci și întocmirea unei liste a substanțelor care vor fi incluse în cele din urmă în anexa XIV.

74. În al treilea rând, PPG și SNF susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a hotărât că intermediarii nu sunt exceptați de la articolul 57. Faptul că o substanță prezintă proprietățile intrinseci ale motivelor de îngrijorare enumerate la articolul 57 nu înseamnă că exceptarea expresă prevăzută la articolul 2 alineatul (8) litera (b) poate fi ignorată. În plus, scopul identificării substanțelor care prezintă proprietățile intrinseci enumerate la articolul 57 nu este de a identifica toate asemenea substanțe, ci doar pe cele care fac obiectul includerii în anexa XIV.

75. ECHA susține că Tribunalul a constatat în mod întemeiat că articolul 2 alineatul (8) litera (b) din Regulamentul REACH nu o poate împiedica să identifice acrilamida drept SVHC. Cadrul legislativ, semnificația și aplicarea acestui articol în practică susțin acest punct de vedere. În plus, articolul 2 alineatul (8) litera (b) reprezintă o excepție de la cerința solicitării autorizării și trebuie, așadar, să fie interpretat în sens strict.

76. În ceea ce privește articolele 57 și 59, ECHA susține că Tribunalul a concluzionat în mod întemeiat că acrilamida constituie o substanță care poate face obiectul procedurii de identificare, indiferent dacă aceasta este utilizată doar ca intermediar. În plus, modul de redactare a acestor articole indică faptul că identificarea și includerea unei substanțe în lista substanțelor candidate nu conduce în mod necesar la includerea acesteia în anexa XIV.

77. Comisia susține că exceptarea prevăzută la articolul 2 alineatul (8) litera (b) din Regulamentul REACH trebuie înțeleasă ca o exceptare de la toate dispozițiile prevăzute în titlul VII care se referă la utilizarea unei substanțe ca intermediar. Aceasta adaugă faptul că alte utilizări, cum ar fi cele în medicamente și în produse alimentare sau în hrana pentru animale, sunt exceptate de la titlul VII în temeiul articolului 2 alineatul (5), însă nu se opun identificării și includerii unei substanțe pe lista substanțelor candidate. În opinia Comisiei, PPG și SNF nu au explicat modul în care trebuie să fie tratată o substanță care este utilizată atât ca intermediar, cât și ca substanță care nu este intermediar în cazul în care interpretarea pe care acestea au dat-o articolului 2 alineatul (8) litera (b) ar urma să fie reținută.

Apreciere

78. Al treilea motiv de recurs vizează domeniul de aplicare și efectul exceptării prevăzute la articolul 2 alineatul (8) litera (b) din Regulamentul REACH. În esență, cele trei elemente ale celui de al treilea motiv de recurs se referă, toate, la acest aspect și, prin urmare, le vom analiza împreună.

79. În primul rând, trebuie să se țină cont de faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, excepțiile de la un principiu sunt de strictă interpretare [42]. Această concluzie este valabilă cu atât mai mult atunci când principiul are un caracter de protecție. În acest caz, procedura de autorizare are ca scop controlul riscurilor provocate de SVHC-uri pentru sănătatea umană și pentru mediu. În acest context, principiul precauției care stă la baza Regulamentului REACH este deosebit de relevant.

80. În al doilea rând, exceptarea prevăzută la articolul 2 alineatul (8) constituie o exceptare *parțială*. Aceasta exceptează de la capitolul 1 din titlul II (cu excepția articolelor 8 și 9) și de la titlul VII din Regulamentul REACH doar intermediarii izolați la locul de producție și intermediarii transportați. Prin urmare, aceasta diferă de exceptările *generale* de la aplicarea acestui regulament pentru substanțe radioactive, pentru substanțe ca atare, pentru amestecuri sau pentru articole supuse controlului vamal, pentru intermediari neizolați, pentru transportul de substanțe periculoase și pentru deșeuri, cuprinse la articolul 2 alineatele (1) și (2).

81. În al treilea rând, în opinia noastră, exceptarea prevăzută la articolul 2 alineatul (8) literele (a) și (b) se referă la utilizări *specifice* ale substanțelor, pentru motivele care urmează.

82. Astfel cum am explicat deja, definiția intermediarilor adoptată de Regulamentul REACH trebuie interpretată ținând seama de obiectivul urmărit prin producerea și prin utilizarea substanței în cauză [43]. Rezultă că exceptarea de la titlul VII (intermediarii izolați la locul de producție și intermediarii transportați) trebuie interpretată în același mod. Este vorba despre o utilizare legată de utilizările de natură intermediară ale substanțelor și trebuie interpretată ca referindu-se la acestea.

83. Istoricul legislativ al acestei exceptări confirmă acest lucru. Astfel, Cartea albă care a precedat procedura de promulgare a Regulamentului REACH prevede, în secțiunea 2.3, intitulată „Principalele elemente ale strategiei propuse", că *utilizările* de substanțe care nu suscită motive de îngrijorare ar putea fi exceptate de la procedura de autorizare a SVHC-urilor [44]. Propunerea de regulament a Comisiei reiterează acest principiu și precizează că „[a]numite utilizări pot fi exceptate de la obligația de autorizare" pentru ca „[p]rocedura de autorizare [să poată] fi axată pe utilizările susceptibile să atragă cele mai multe riscuri" [45]. Ambele documente indică în mod clar faptul că exceptările de la autorizare se referă la utilizările substanțelor.

84. În plus, proiectul inițial al Regulamentului REACH încadra exceptarea intermediarilor de la autorizare în titlul VII. Articolul 53 alineatul (5) litera (g) din propunerea de regulament prevedea că (doar) primele două alineate ale acestui articol, care se refereau la autorizare, nu se aplicau „utilizărilor ca intermediari izolați la locul de producție sau ca intermediari izolați transportați" [46]. Parlamentul European a fost cel care, cu intenția declarată de a grupa, pentru motive de claritate, toate exceptările care priveau domeniul de aplicare al Regulamentului REACH într-un singur articol aflat la începutul documentului, a mutat exceptarea referitoare la intermediari în scopul de a o alătura celorlalte exceptări de la domeniul de aplicare al acestui regulament cuprinse la articolul 2 [47]. Pe de altă parte, articolele 57 și 59 au rămas nemodificate încă de la proiectul inițial al propunerii de regulament [48]. Aceste articole se referă la substanțe astfel cum sunt acestea definite la articolul 3 punctul 1.

42 Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Baštová (C-432/15, EU:C:2016:855, punctul 59 și jurisprudența citată), și Hotărârea din 29 martie 2012, Comisia/Polonia (C-185/10, EU:C:2012:181, punctul 31 și jurisprudența citată).

43 A se vedea punctele 55 și 58 de mai sus.

44 Comisia Comunităților Europene, Strategie pentru viitoarea politică în domeniul substanțelor chimice, COM(2001) 88final, p. 8 și 19.

45 A se vedea propunerea de regulament a Comisiei, p. 33.

46 A se vedea propunerea de regulament a Comisiei, p. 108.

47 A se vedea Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și a Regulamentului (CE) privind poluanții organici persistenți (2003/0256 COD), A6-0315/2005, p. 523 și 524.

48 A se vedea articolele 54 și 56 din propunerea de regulament a Comisiei.

85. Rezultă că o interpretare combinată a articolului 2 alineatul (8) litera (b), a articolului 3 alineatul (1), a articolului 3 alineatul (15) literele (b) și (c) și a titlului VII din Regulamentul REACH conduce la concluzia că exceptarea de la titlul VII a intermediarilor izolați la locul de producere și a intermediarilor izolați transportați reprezintă o exceptare referitoare la utilizare, care vizează o utilizare specifică urmărită a unei substanțe.

86. În ceea ce privește aplicarea exceptării prevăzute la articolul 2 alineatul (8) litera (b), raționamentul trebuie, așadar, să fie următorul: (i) procedura de autorizare se referă la substanțe; (ii) aplicarea acestei proceduri presupune ca, în prealabil, să fie îndeplinite criteriile de identificare drept SVHC prevăzute la articolul 57 din Regulamentul REACH [49]; (iii) această identificare depinde numai de proprietățile intrinseci ale substanțelor, nu și de utilizarea avută în vedere a acestora; (iv) odată ce o substanță este identificată ca SVHC, aceasta este supusă procedurii de autorizare, deși includerea sa formală pe lista substanțelor supuse autorizării poate fi amânată în funcție de gradul de prioritate pe care i-l acordă ECHA [50], însă (v) atunci când SVHC-urile identificate comportă utilizări intermediare, aceste utilizări sunt exceptate de la aplicarea titlului VII din regulamentul menționat și, în sfârșit, (vi) în cazul în care o substanță comportă mai multe utilizări, dintre care numai una este exceptată, atunci exceptarea se va aplica numai cantității care este destinată utilizării exceptate [51].

87. Din toate considerațiile de mai sus rezultă că articolele 57 și 59 din Regulamentul REACH se referă la substanțele care prezintă anumite proprietăți intrinseci, iar nu la utilizările substanțelor. În schimb, articolul 2 alineatul (8) litera (b) exceptează de la titlul VII doar anumite utilizări ale substanțelor (ca intermediari izolați). Efectul acestei exceptări nu poate fi mai extins decât domeniul său de aplicare. Astfel, articolul 2 alineatul (8) litera (b) poate excepta intermediarii numai de la articolele acestui titlu care se referă la utilizările substanțelor, iar nu de la articolele care se referă la proprietățile intrinseci ale substanțelor.

88. Prin urmare, concluzionăm că Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat că faptul că o substanță poate avea statutul de intermediar pentru unele utilizări specifice nu înseamnă că aceasta este exceptată de la identificarea drept SVHC, în urma procedurii prevăzute la articolul 59 [52].

89. Așadar, considerăm că cel de al treilea motiv de recurs trebuie respins.

Al doilea motiv de recurs: încălcarea obligației de motivare

Rezumatul punctelor relevante din hotărârea atacată

90. La punctul 64 din hotărârea atacată, Tribunalul a reamintit că, în temeiul articolului 2 alineatul (8) litera (b) din Regulamentul REACH, intermediarii izolați la locul de producere și intermediarii izolați transportați sunt exceptați de la titlul VII. Prin urmare, a continuat să examineze dacă, drept urmare a acestei exceptări, decizia în litigiu era legală în măsura în care aceasta identifica acrilamida drept SVHC [53].

49 Hotărârea din 15 martie 2017, Hitachi Chemical Europe și Polynt/ECHA (C-324/15 P, EU:C:2017:208, punctul 35).

50 Hotărârea din 15 martie 2017, Hitachi Chemical Europe și Polynt/ECHA (C-324/15 P, EU:C:2017:208, punctul 35).

51 A se vedea Bergkamp, L., „Key concepts and scope”, *The European Union REACH Regulation for chemicals*, Oxford University Press, 2013, p. 59. Astfel, PPG și SNF au convenit în cadrul ședinței că, atunci când o substanță comportă atât utilizări intermediare, cât și utilizări care nu sunt intermediare, „de exemplu 50 % utilizări intermediare și 50 % alte utilizări”, doar utilizările intermediare sunt exceptate în temeiul articolului 2 alineatul (8) litera (b).

52 Punctul 66 din hotărârea atacată.

53 Punctul 64 din hotărârea atacată.

91. Tribunalul a considerat că faptul că o substanță deține, într-un anumit caz, statutul de intermediar nu poate să o excepteze de la procedura de identificare prevăzută la articolului 59[54].

Argumentația părților

92. În susținerea celui de al doilea motiv de recurs, PPG și SNF susțin că Tribunalul a încălcat obligația de motivare prin omisiunea de a analiza argumentele lor referitoare la articolul 2 alineatul (8) litera (b) din Regulamentul REACH. Acestea susțin că hotărârea atacată nu a indicat motivele pentru care exceptarea clară și lipsită de ambiguitate de la titlul VII a intermediarilor izolați la locul de producere și a intermediarilor izolați transportați nu excludea astfel și aplicarea articolului 59.

93. ECHA susține că raționamentul Tribunalului este clar și permite recurentelor să cunoască motivele pentru care argumentele lor au fost respinse. În acest sens, aceasta face trimitere la punctele 65-70 din hotărârea atacată.

94. Comisia consideră că Tribunalul a explicat suficient motivul pentru care o substanță care este utilizată ca intermediar poate totuși să fie identificată în temeiul articolului 59 din Regulamentul REACH.

Apreciere

95. Obligația de motivare a hotărârilor rezultă din articolul 36 din Statutul Curții de Justiție, aplicabil Tribunalului în temeiul articolului 53 primul paragraf din același statut. Potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea unei hotărâri a Tribunalului trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul acestuia, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile deciziei adoptate, iar Curții să își exercite controlul jurisdicțional[55].

96. Astfel cum interpretăm noi hotărârea atacată, Tribunalul a analizat în mod direct domeniul de aplicare al exceptării prevăzute la articolul 2 alineatul (8) litera (b) din Regulamentul REACH.

97. Tribunalul a explicat în mod clar raționamentul pe care l-a adoptat, la punctele 65-70 din hotărârea atacată. Acesta a constatat că acrilamida reprezintă o substanță în sensul articolului 3 punctul 1 din Regulamentul REACH și că faptul că aceasta are, într-un anumit caz, statutul de intermediar nu o poate excepta de la procedura de identificare.

98. În opinia noastră, raționamentul Tribunalului este clar și este prezentat suficient de detaliat pentru a permite PPG și SNF să își formuleze recursul, iar Curții să pronunțe o hotărâre cu privire la acesta.

99. Prin urmare, concluzionăm că Tribunalul a motivat suficient decizia pe care a adoptat-o și că al doilea motiv de recurs este nefondat.

54 Punctul 66 din hotărârea atacată.

55 A se vedea printre altele Hotărârea din 11 aprilie 2013, Mindo/Comisia (C-652/11 P, EU:C:2013:229, punctul 29).

Al patrulea motiv de recurs: eroare de drept săvârșită în aprecierea obligației ECHA de a analiza informațiile cuprinse în dosarul întocmit în conformitate cu anexa XV

Rezumatul punctelor relevante din hotărârea atacată

100. Al patrulea motiv de recurs vizează respingerea de către Tribunal a afirmației recurentelor potrivit căreia, în temeiul articolului 59, identificarea acrilamidei ar fi trebuit să se bazeze pe toate informațiile cuprinse în dosarul întocmit de Țările de Jos în conformitate cu anexa XV, care include informații referitoare la utilizări și la expunere. Tribunalul a constatat că, chiar dacă acest dosar menționa doar exemple de utilizare a acrilamidei ca intermediar, acest lucru nu era relevant în scopul identificării acrilamidei drept SVHC, având în vedere că aceste informații nu se refereau la proprietățile intrinseci ale acrilamidei. Informațiile privind utilizările acrilamidei ar putea deveni relevante în etapele ulterioare ale procedurii de identificare, și anume în cadrul procedurii de acordare a autorizațiilor pentru anumite utilizări. În orice caz, nu se poate concluziona că toate utilizările acrilamidei menționate în acest dosar sunt de natură intermediară.

Argumentația părților

101. PPG și SNF susțin că concluzia Tribunalului se întemeiază pe o eroare de drept. Informațiile referitoare la utilizările unei substanțe reprezintă o cerință de reglementare pentru dosarul întocmit în conformitate cu anexa XV, iar ECHA este obligată să ia în considerare aceste informații. În cazul acrilamidei, informațiile au arătat că această substanță a fost utilizată doar ca intermediar, fapt relevant pentru aplicarea exceptării prevăzute la articolul 2 alineatul (8) litera (b) din Regulamentul REACH.

102. ECHA susține că Tribunalul a concluzionat în mod întemeiat că, în cursul primei etape a procedurii de autorizare, care se referă la identificarea unei substanțe, nu este obligată să ia în considerare informații referitoare la utilizarea unei substanțe. În orice caz, dosarul întocmit în conformitate cu anexa XV menționa faptul că existau două utilizări ale acrilamidei care nu erau intermediare.

Apreciere

103. Întocmirea unui dosar în conformitate cu anexa XV constituie o cerință formală a procedurii stabilite la articolul 59 din Regulamentul REACH. Scopul acestei proceduri este de a identifica substanțele care prezintă proprietățile intrinseci menționate la articolul 57 și care pot, așadar, să facă obiectul autorizării.

104. Conținutul obligatoriu al unui dosar în conformitate cu anexa XV este prevăzut chiar de Regulamentul REACH. Acesta cuprinde trei părți: (i) propunerea, (ii) justificarea și (iii) informațiile privind utilizarea, expunerea, substanțele alternative și riscurile. Propunerea reprezintă componenta esențială a dosarului, deoarece aceasta include identitatea substanței în cauză și propunerea de identificare a acesteia în conformitate cu criteriile formulate la articolul 57. Justificarea este de asemenea esențială deoarece oferă motivele identificării substanțelor.

105. Și informațiile privind utilizarea, expunerea, substanțele alternative și riscurile sunt obligatorii, însă considerăm că rolul acestora este complementar. În primul rând, trebuie să fie furnizate doar informațiile privind utilizarea și expunerea care sunt „disponibile” [56]. Nu există nicio obligație de a desfășura activități de cercetare în plus față de informațiile care sunt disponibile în scopul întocmirii unui dosar în conformitate cu anexa XV. În al doilea rând, noțiunea „categoria de utilizare sau expunere”, definită la articolul 3 punctul 38 [57], este utilizată de mai multe ori în acest regulament. De exemplu, această noțiune este relevantă pentru titlul II, care se referă la înregistrarea substanțelor, atunci când este vorba despre informațiile care trebuie transmise în scopul înregistrării (articolul 10; a se vedea de asemenea anexa VI), precum și pentru anexa I, care stabilește dispoziții generale pentru evaluarea substanțelor chimice și pentru elaborarea rapoartelor de securitate chimică. În opinia noastră, din natura complementară a acestor informații și din faptul că nu se presupune că acestea sunt exhaustive rezultă că rolul lor în anexa XV intervine doar în momentul în care sunt analizate excepțările unor utilizări specifice. Acestea nu joacă niciun rol în examinarea (prealabilă) a aspectului dacă o anumită substanță trebuie să fie identificată drept SVHC.

106. Prin urmare, considerăm că Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a constatat că, chiar dacă dosarul întocmit în conformitate cu anexa XV „menționează doar exemple de utilizare a acestei substanțe ca intermediar, acest lucru nu ar fi relevant pentru a identifica acrilamida drept [SVHC] […], dat fiind că aceste informații privesc proprietățile intrinseci ale acrilamidei” [58]. Astfel, atât articolul 57, cât și anexa XV sunt clare în ceea ce privește acest aspect: substanțele sunt identificate ca prezentând motive de îngrijorare deosebită atunci când prezintă *proprietățile* enumerate la articolul 57 [59]. Această dispoziție nu face nicio referire la utilizările substanțelor în scopul identificării. Dimpotrivă, *utilizările* substanțelor sunt analizate în cuprinsul altei dispoziții, și anume la articolul 56, care stabilește principiul general potrivit căruia substanțele incluse în anexa XIV nu pot fi introduse pe piață sau utilizate, precum și excepțiile de la acest principiu. Această etapă se referă la includerea substanțelor în anexa XIV (articolul 58) sau în capitolul 2 din titlul VII, care se referă la emiterea autorizațiilor.

107. Prin urmare, considerăm că cel de al patrulea motiv de recurs trebuie să fie respins.

Al cincilea și al șaselea motiv de recurs: eroare de drept și încălcarea obligației de motivare în aprecierea proporționalității deciziei în litigiu.

Rezumatul punctelor relevante din hotărârea atacată

108. Tribunalul a respins argumentele formulate de PPG și de SNF potrivit cărora decizia în litigiu a încălcat principiul proporționalității. În primul rând, acesta a constatat că identificarea acrilamidei drept SVHC nu era vădit inadecvată în raport cu scopul protecției sănătății umane și a mediului. În al doilea rând, Tribunalul a constatat că decizia în litigiu nu depășea limitele a ceea ce era necesar pentru atingerea acestor obiective. Mai precis, excepțarea utilizărilor intermediare de la identificare nu reprezintă o măsură mai puțin constrângătoare, adecvată pentru a atinge aceleași obiective. Legiuitorul a introdus mai degrabă norme specifice care reglementează intermediarii la articolul 2 alineatul (1) litera (c) și la articolul 2 alineatul (8) litera (b) din Regulamentul REACH.

56 A se vedea în acest sens Ordonanța din 4 septembrie 2014, Cindu Chemicals și alții/ECHA (C-289/13 P, nepublicată, EU:C:2014:2175, punctul 51).

57 Articolul 3 punctul 24 prevede o definiție distinctă a noțiunii „utilizare”, iar articolul 3 punctul 37, a noțiunii „scenariu de expunere”.

58 Punctul 69 din hotărârea atacată.

59 A se vedea punctul 34 de mai sus.

Argumentația părților

109. În susținerea celui de al cincilea motiv de recurs, invocat în subsidiar, PPG și SNF susțin că Tribunalul a apreciat în mod eronat principiul proporționalității. O măsură mai puțin constrângătoare ar fi fost aceea de a preciza în mod explicit în actul atacat că „identificarea și includerea în lista produselor candidate nu are nicio influență asupra utilizării intermediarilor”, întrucât această soluție are avantajul de a concilia exceptarea intermediarilor prevăzută la articolul 2 alineatul (8) litera (b) cu procedura de identificare prevăzută la articolul 59.

110. Prin intermediul celui de al șaselea motiv de recurs, PPG și SNF susțin că aprecierea Tribunalului expusă la punctul 93 a doua teză nu le permite să înțeleagă motivul pentru care această măsură nu reprezintă o măsură mai puțin constrângătoare, pe care ECHA ar fi trebuit, așadar, să o adopte.

111. ECHA susține că Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a aplicat principiul proporționalității. Acesta trebuie să dispună de o largă putere de apreciere într-un domeniu care implică luarea unor decizii de natură politică, economică și socială și care îl obligă să efectueze aprecieri complexe. În plus, Tribunalul și-ar fi îndeplinit obligația de motivare în această privință. Trimiterea de la punctul 93 din hotărârea atacată la normele specifice referitoare la intermediari introduse de legiuitorul Uniunii, și anume articolul 2 alineatul (1) litera (c) și articolul 2 alineatul (8) litera (b), precum și trimiterea încrucișată la punctul 48 ar fi fost suficiente.

112. Comisia susține că Tribunalul a abordat în totalitate pretinsa încălcare a principiului proporționalității de către ECHA. În plus, alternativa propusă de PPG și de SNF este redundantă, deoarece consecința pe care aceasta o atrage rezultă în mod direct din însuși articolul 2 alineatul (8) litera (b) din Regulamentul REACH. Reafirmarea într-o altă formulare a ceea ce este deja prevăzut în legislație nu reprezintă o „măsură” și nici o măsură „mai puțin constrângătoare”, având în vedere că alternativa propusă nu are niciun efect juridic sau practic.

Apreciere

113. La punctele 81-94 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat motivul invocat de PPG și de SNF întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității.

114. În primul rând, Tribunalul a definit în mod corespunzător acest principiu și limitele controlului jurisdicțional care decurg din larga putere de apreciere de care dispune ECHA în această privință [60]. Tribunalul a abordat apoi argumentele potrivit cărora decizia în litigiu nu era adecvată pentru atingerea obiectivelor Regulamentului REACH [61]. În sfârșit, acesta a analizat dacă decizia în litigiu depășea limitele a ceea ce era necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite, precum și măsurile alternative mai puțin constrângătoare propuse de PPG și de SNF [62]. Tribunalul a concluzionat că decizia în litigiu nu a încălcat principiul proporționalității.

115. Al cincilea motiv de recurs invocat de PPG și de SNF se referă la aprecierea efectuată de Tribunal în ceea ce privește una dintre presupusele măsuri mai puțin constrângătoare care ar fi permis totuși, susțin acestea, atingerea obiectivelor urmărite prin Regulamentul REACH.

60 Punctele 81 și 82 din hotărârea atacată. A se vedea de asemenea Hotărârea din 21 iulie 2011, Etimine (C-15/10, EU:C:2011:504, punctele 60, 124 și 125).

61 Punctele 84-87 din hotărârea atacată.

62 Punctele 88-93 din hotărârea atacată.

116. În hotărârea atacată, Tribunalul a respins acest argument pentru motivul că exceptarea intermediarilor este abordată în mod explicit la articolul 2 alineatul (8) litera (b) din Regulamentul REACH. Suntem de acord atât cu Tribunalul, cât și cu Comisia asupra faptului că, întrucât aceasta este într-adevăr situația juridică, presupusa „măsură alternativă” nu ar fi avut niciun efect practic sau juridic. Prin urmare, ar fi fost lipsită de sens în ceea ce privește principiul proporționalității. Pe scurt, ar fi fost cu totul inutilă.

117. Rezultă că cel de al cincilea motiv este nefondat.

118. Prin intermediul celui de al șaselea motiv, PPG și SNF susțin că Tribunalul și-a încălcat obligația de motivare. În special, acestea susțin că punctul 93 a doua teză din hotărârea atacată nu le permite să înțeleagă motivul pentru care măsura pe care ele au propus-o nu reprezintă o măsură mai puțin constrângătoare la care ECHA ar fi trebuit să recurgă.

119. Nu suntem de acord cu acest argument.

120. După cum am arătat deja, Tribunalul a precizat motivele care au stat la baza respingerii argumentului formulat de PPG și de SNF. Este adevărat că această motivare se limitează la o singură propoziție. Observăm însă că și argumentul la care a răspuns Tribunalul a fost formulat într-o singură propoziție, la punctul 92 din cererea de anulare. Potrivit unei jurisprudențe constante, „obligația Tribunalului de a-și motiva hotărârile nu poate fi interpretată în sensul că acesta ar fi ținut să răspundă în detaliu la fiecare argument invocat de reclamant” [63]. Abordarea Tribunalului a dat posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile deciziei adoptate, permițând Curții să își exercite controlul jurisdicțional, astfel cum impune jurisprudența Curții [64].

121. Al șaselea motiv de recurs trebuie, așadar, să fie respins.

122. Prin urmare, concluzionăm că recursul trebuie să fie respins în întregime.

Cheltuieli de judecată

123. În conformitate cu articolele 137, 138, 140 și 184 din Regulamentul de procedură al Curții, coroborate, PPG și SNF, în calitate de părți care au căzut în pretenții cu privire la toate motivele de recurs, trebuie să fie obligate la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii.

Concluzii

124. În lumina tuturor considerațiilor de mai sus, propunem Curții:

– să respingă recursul;

– să oblige Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) și SNF SAS să suporte propriile cheltuieli de judecată și să plătească cheltuielile de judecată efectuate de Agenția Europeană pentru Produse Chimice;

– să oblige Regatul Țărilor de Jos și Comisia Europeană să își suporte propriile cheltuieli de judecată.

63 Hotărârea din 9 septembrie 2008, FIAMM și alții/Consiliul și Comisia (C-120/06 P și C-121/06 P, EU:C:2008:476, punctul 91 și jurisprudența citată).

64 Hotărârea din 11 aprilie 2013, Mindo/Comisia (C-652/11 P, EU:C:2013:229, punctul 29).